

RÓŻEWICZ ROZBIERANY

„Białe małżeństwo” Tadeusza Różewicza pokazywane było w Warszawie w ramach projektu „Różewicz rozrzucony”, zainicjowanego przez Wrocławski Teatr Współczesny we współpracy z Teatrem Nowym w Krakowie. Świetne widowisko Krystyny Meissner w sposób niejako kanoniczny oddaje istotę dramatu spiętrzonych namiętności, które dominują ludzkie myślenie, stanowią ogólnohumanistyczną obsesję, tym większą, że funkcjonującą w świecie pruderii i hipokryzji. Mamy w sztuce historię opowiedzianą „po bożemu”, jakby to była „Moralność pani Dulskiej”. Wybrzmiewają tutaj nuty zarówno komiczne, jak i tragiczne, jest gorzka refleksja nad bytem jednostki i próba analizy socjopsychologicznej. Jest wreszcie warstwa wizualna, z jednej strony dosyć skromna i surowa, z drugiej zaś ekshibicjonistyczna, nakazująca z przesadną drobiazgowością rozbiierać się do naga niemal wszystkim postaciom na scenie. Walorem spektaklu jest bogata oprawa muzyczna wykorzystująca utwory Rossiniego, Mendelssohna czy Straussa.

Bronisław Tumitowicz

**Tadeusz Różewicz, „Białe małżeństwo”,
reżyseria i opracowanie muzyczne Krystyna Meissner,
scenografia Andrzej Witkowski, muzyka Piotr Dziubek,
choreografia Maćko Prusak,**

Wrocławski Teatr Współczesny, premiera 25 listopada 2011